

NÉMETH GÁBOR DÁVID

Tépőzár

Lehalkítottam a zenét, hogy utána visszanyomva hangosabbnak tűnjön, és hogy elhiggye, a zenével foglalkozom, és nem a latin kifejezéseket keresem a neten. Már beszélt hozzám egy ideje, de csak most válaszoltam, nem azért, mert eddig nem vettem észre, hanem mert hallani akartam, mit válaszolok.

Leborotválnak. Arra emlékeztet ez a hang, mint amikor a szúnyoghálót rakta fel a tépőzárra, és egy régi fogkefével próbálta beledörzsölni. Nem fáj, kérdezi a műtős, amikor a kényesebb részekhez ér. Tudom, a folyosón ülve a szemöldökét szedi, borsónyi csomókat egyben, ahogy mindig, mikor ideges, mintha mindegy lenne, pontosan melyiket tépi ki, a lényeg, hogy megváljon egy darabjától. Az apró szőrszálak alig észrevehető hangot adva adják meg magukat. Hiába róla beszélek, szégyellem a testem, és azon gondolkodom, megalázó-e annyira ez a helyzet, hogy így is maradjon most már.

Bámul

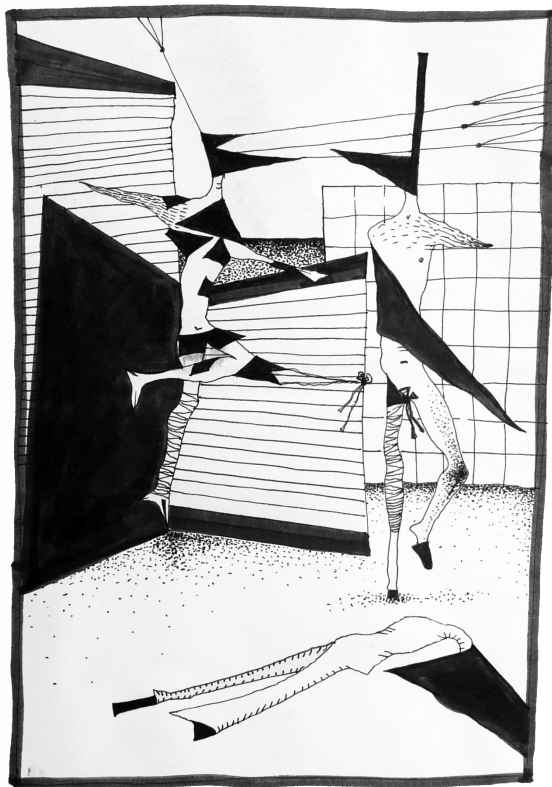
Azt mondta, pisilnie kell,
odébb ment,
és most várunk

a csendben,
egyelőre semmi,
szorongás csak,

berakom a fülembe
a fülhallgatót,
de nem hallgatok zenét,

mint az isten,
aki hisz benned,
hogy ő is létezhessen,

és már nem zavar, ha bámul.

EL KAZOVSKIJ: ENYHE VARÁZSLAT 2.,
év nélkül, filctoll, tus, papír, 26×20 cm, magántulajdon